

AZ
ARAny
közÉP ÚT

Az Arany Középút lényege

Az Arany Középút nem semlegesség, hanem a felismerés: minden fény és árnyék, test és szellem, anyag és tudat ugyanabból az *Egyetlen Forrásból* fakad.

A létezésben nem a kettősség a probléma, hanem az egó-én torz tükrözése, amely mindent egységet megbont és szétválaszt.

Amikor a Szív megtisztul, felragyog benne a feltétel nélküli SZERetet, és a Lélek és Tudat nászában kibomlik a TeljessÉG: önMAGunk örök fÉNye.

AZ ARAny közÉP ÚT

Bevezető gondolatok

Ebben az írásban megkíséreljük körbejárni a spiritualitás esszenciáját, paradoxnak tűnő módon azonban a jelen kor legnagyobb félreértéseinek tisztázása által. Természetesen senkinek sem kell elfogadni eme nézőpontot, amely elsősorban *személyes megtapasztaláson alapul*, s mint olyan, lényegét tekintve átadhatatlan. Jelen írás magva nem pusztán racionális, analitikus módon született elemzés, hanem évtizedek alatt letisztult lényegi meglátások, tapasztalatok összegzése. Nem támaszkodik külső tekintélyekre, hanem a közvetlen megtapasztalásra. Ugyanakkor mindenkit arra buzdít, hogy ezen sorok olvasása közben ne hitelvek, dogmák, megcsontosodott spirituális nézetek vagy hagyományok irányítsák a figyelmet, hanem az a tiszta, szívből felemelkedő belső intuíció, amelynek kondicionálatlan hangját megtalálni önMAGunkban nem könnyű, de nem is lehetetlen.

A kettősség – mint a VALÓság Isteni megnyilvánulása

A kettősség valódi, belső lényegének természetével kapcsolatban rengeteg félreértés uralkodik a jelen kor spirituálisnak nevezett berkeiben. A legnagyobb tévedések egyike a **kettősség (dualitás)** fogalmának az összemosása a **polaritás**, azaz a Tudat, valóságot polarizáló képességével.

Az EGY – ha eleve nem tartalmazná a KETTŐt – egyszerűen nem lenne kit és mit tapasztaljon. Az Önvaló, vagy nevezzük bárhogyan is a legbenső, kezdetek nélküli Lényegünket, ha eleve nem hordozná önmagában az elkülönülés lehetőségét, egyszerűen örökre csak önMAGába zárt, önMAGa létezésére ráébredni KÉPtelen potenciál, potencialítások teljessége lenne. A kettősség alapvető, sohasem született, öröktől fogva való „része” az EGYnek, az Önvalónak. A részt azért szükséges átvitt értelemben vennünk, mert az Önvaló nem részekből épül fel, **az EGY sokkal inkább önMAGában hordozza önMAGa EGYségében a Kettőt, amely egymás nélkül nem létezhet.** Az Önvaló így tapasztalhatja meg mindazt a teljességet, amit önMAGában hordoz.

Tapasztalat csak ott van, ahol van tapasztaló és tapasztalt. Bár végső soron ez mind EGY, a tapasztalás létrejöttéhez szükséges, hogy a tapasztaló és a tapasztalt egymástól tudatilag elkülönülhessen. Ez az elkülönülés maga a kettősség világa, mely szintúgy az Önvalóban VAN, abban teljeseedik ki és be, abban létezik és abban van szüntelen körforgásban, változásban. **A kettősségek világa is – minden látszat ellenére – örökkévaló, mert az Önvalóban és az Önvaló által létezik és létezhet.** Bár úgy tűnik, hogy a kettősségek világában csak a változás örök, azonban a változás MAGa IS, az örökké változatlan Önvalóban VAN. Így ér össze a Kettő és az EGY, így bomlik alá az EGY a Kettővé, miközben lényegüket tekintve egymástól elválaszthatatlanok, egymás nélkül semmiféle tapasztalás és tapasztalat sem létezhetne.

A tévesen értelmezett spirituális hagyományokban a probléma magvát mindig a kettősség világára testálják. Ezért sok megközelítés azt hirdeti, hogy egyrészt kettősség egyáltalán nem létezik – mivel csak az a VALÓság ami változatlan – másrészt a kettősség világa pusztán illúzió, ezért nem méltó a figyelemre. Ezen a ponton több dolog is összemosódik, amelyeket tisztázni érdemes.

1. Az Önvaló az EGYetlen VALÓság amely önMAGát tapasztalni képes. ***A paradoxon az, hogy az örökké Változatlan örökké változásban van, miközben lényegét tekintve Állandó.*** Ezért nem a vagy-vagy, hanem az IS-IS logikájával juthatunk csak annak felismeréséhez, hogy nem a kettősségek világa az alapvető „probléma”, amit a spirituális utunkon nevesíteni szükséges, hanem a tudat ama polarizáló képessége, ami által a kettősségek világát nem vagyunk képesek önMAGunkban és önMAGunkKÉnt felismerni.

2. A polaritás fogalmának megértése, a tudatunk, ezen belül az értelem működésének közvetlen megfigyelése és tanulmányozása által lehetséges. Így világossá válhat, hogy ***a kettősségek világa nem azonos a polarítások világával. A kettősségek világa ugyanis az EGY, az Önvaló szilárd (látszólag örök változásban lévő) VALÓságának a megnyilvánulása, a polarítások világa azonban már az egó-elme végtelen rátekintési lehetősége, a kettősségek világára.*** Egy példával szemlélítve: a Tudat és a Lélek az Önvaló EGYsÉGének a megnyilvánulása, amely által tapasztalás, tapasztalt és tapasztaló létezhet. Az EGYetemes Tudat által létezik a Világ, amit a Lélek, az Abszolút Központ tapasztalni képes. Ez a kettősségek világának absztrakt, szimbolikus szemlélítése. Mit jelent a polaritás? Azt, hogy az így megjelenő világot és tapasztalást a tapasztaló én – az egó létrejötte által – mintegy kisarkítja, azaz más szóval polarizálja. Így a tapasztalás lényege sokféle, viszonylagos módon értelmezhető tapasztalati valósággá válik. Tehát **nem a kettősség világa az, ami illuzórikus, hanem az egó-elme által létrejött kisarkított, polarizált valóságértelmezések.**

A Májá és a Valóság

A májá a keleti spirituális és metafizikai hagyományokban a „kozmikus illúzió” megnevezése. Kénytelen vagyok ennek a használatára, mivel ezen a ponton találhatók jelen korszakunkban a legmasszívabb félreértések, félremagyarázások. A májá, azaz a kozmikus illúzió az egyén egó-elmébe zárult megtapasztalására, és nem a világEGYetemre vonatkozik. ***Nem a világEGYetem a „májá”, hanem az egó-elme által polarizált számtalan rátekintés a világEGYetemre, amit hajlamosak vagyunk egyéni szinten abszolutizálni is.*** Egy egyszerű példával élve **nem az asztalon álló pohár az illúzió, hanem az, ha azt ezer néző, ezer szögből nézve, mindegyik néző csak és kizárólag a saját nézőpontját tartja érvényesnek.**

Valójában tehát a megtapasztalás, és a tapasztalatok összessége ilyen szinten sohasem azonos a pohárral, a pohár lényegével. Az érzékelés által ugyanis nem közvetlenül kapcsolódunk az érzéki tárgyakkal, hanem közvetetten. Ez azonban nem egy probléma, sokkal inkább a létezés játékának egy nagyon különleges aspektusa. Az EGYetemes Tudat önMAGában és önMAGából megnyilvánítja a Világot, azaz a formák és nevek világát. ***A világ azonban mindörökké megtapasztalhatatlan maradna, ha a tapasztalásnak nem lenne egy Megelevenítője, azaz az EGYetemes Lélek. A Lélek***

által elevenedik meg az érzés, az érzékelés és az érzékszervek világa, így az érzékszervi tapasztalatok összessége, majd ezek visszacsatolódnak a Tudatba, amit tulajdonképpen a Lélek tapasztal. A Tudat és a Lélek az Önvalóban EGY, ám egymás nélkül nem léteznek, és minden valóság megtapasztalása lehetetlen nélküle.

A VilágEGYetem nem illúzió, hanem az Önvaló megnyilvánult VALÓSága. Az illúzió az, hogy erre a valóságra számtalan módon tekinthetünk, azt bár számtalan módon érezhetjük, érzékelhetjük, értelmezhetjük és érthetjük, számtalan módon élhetjük át- és meg, de lényegét tekintve ez sohasem abszolutizálható, csak önkényesen. Ezért **minden tapasztalat mint individuális tapasztalás egyszerre érvényes és érvénytelen. Érvényes egyedi szinten, érvénytelen azonban mint abszolút ítélet, amit a tapasztalat tárgyára, alanyára vonatkoztathatunk.**

Az Önvalóra való ráébredés nem a megnyilvánult világ valóságát oszlatja szét, hanem az önMAGunkról szőtt tudatlanság, a „májá” fátylát, amit az egó-elme hozott létre, polarizálva, relativizálva így a Kettő örökkévaló EGYségét az Önvalóban. Ez azonban nem hiba, hanem az Önvaló, önMAGa megtapasztalása során átélhető tudati valósága, amely egyfajta olyan tükörteremhez hasonlít, amiben a dolgok megfordítva jelennek meg. **Nem az a májá, Aki tükröződik a tükörben, az a májá, amiként látjuk Azt a tükörben.** A VilágEGYetem ugyanis elsősorban nem az Önvaló tükröződése, hanem az Önvaló közvetlen megnyilvánulása, így az MAGa, MAGunk IS az Önvaló. Ez nem májá, nem illúzió. A májá, az illúzió az, ahogyan és amiként az individuális, polarizált tudatunk által mindezt önMAGunktól elkülönült, külső, tükör-valóságként éljük meg. Azonban mindezek ellenére, avagy mindezekkel együtt, paradox módon a májá is a VALÓSÁgból fakad és abban jön létre. Így valójában nem a májá-valóságot kell felszámolnunk, hanem megértve annak természetét, felülemelkednünk benne. **A Tiszta Tudat nem tagad semmit sem, hanem mindent önMAGÁban önMAGaként lát és tud, a Teljességben.**

Az ANYAg

Amióta a newtoni fizika mellett megjelent az általános relativitás elmélet, kiderült, hogy az anyag energia, és ezen túl jutva a kvantumfizika felfedte számunkra, hogy a valóság és a valóság megfigyelője között szoros kölcsönhatás létezik, sokan azt gondolják, hogy ettől például a newtoni világkép már nem érvényes, vagy csak a kvantumfizika hordozza az igazságot. A helyzet az, hogy egyik matematikai modell sem hordozza az abszolút igazságot, sokkal inkább mindegyik modell egyfajta Holdra mutató ujj e tekintetben, amely ráadásul a Hold különböző részeit veszi górcső alá. Fontos annak a felismerése, hogy a spirituális ösvény tekintetében a tudomány, de még a spirituális hagyományok is, legjobb esetben is csak a Holdra mutató ujj szerepét tölthetik be, de a Holdat – ebben az értelemben – önMAGunknak kell megismernünk.

Ezért jelen értekezésben nem kívánok a tudomány eredményeire hivatkozni, hanem azon belső felismeréseket igyekszem megosztani, amelyek közvetlen átélésen és megfigyelésen alapulnak, nem közvetett, absztrakt rendszerek értelmezésin. Mindazonáltal a lényeg tekintetében, meg vagyok győződve, hogy semmi újat nem tartalmaznak, sokkal inkább olyan kortalan, és egyetemes

felismeréseket, amelyekre előbb vagy utóbb minden őszinte kereső eljuthat önMAGában és önMAGunk által.

Spirituális berkekben az Anyag általában másodrangú, sokszor egyenesen tisztátalan minőségként van megjelenítve. Ennek a felfogásnak a csúcsa az, amikor az istenit teljesen elkülönítve láttatják az anyagtól, és Istennek semmi köze sincs az anyagi világhoz, az embernek pedig azon kell buzgólkodnia, hogy az őt „beszennyező” Anyag világától mihamarabb megszabaduljon. Sajnálatos módon itt az anyagiasság, a materializmus fogalma – ami tényleges akadálya lehet a spirituális előrehaladásnak – egybemosódik az ANYAg szentségével. Mert ezen a ponton tisztáznunk szükséges: **az ANYAg szent, hiszen az ANYAg nem más, mint az Önvaló belső természetének érzéki megnyilvánulása, ami által az Önvaló egy nagyon különleges módon képes önMAGunk megtapasztalására.**

Az ANYAg és a Szellem valójában EGY, pusztán az érzékelés és az érzékszervi észlelés az, ami ezt az EGYsÉGet elrejt előlünk. ANYAgként valójában a Szellemet, azaz az EGYetemes Tudat megnyilvánulását tisztelhetjük. Ezért van az, hogy a mai korban – amikor különböző metafizikai okfejtések az ANYAgot, és vele a Női princípiumot is tisztátalannak nyilvánították – minden materializmusunk ellenére pont az ANYAgot és a Női princípiumot nem tiszteljük, és ennek következménye az a környezetpusztítás, amit a „Föld uralmunk alá vonása” néven hajtunk végre.

Ameddig nem érezzük és nem fogjuk fel, hogy az Önvaló ANYAgi aspektusa az, ami öntőformát ad a létezésnek, ami által a formák és nevek világa tapasztalható és különleges módon átélhető lesz, addig nincs hogy megértsük, az ANYAg és az anyagi valóság nem valamiféle bűn, tévedés, eltévelyedése a Léleknek, hanem az Isteni Természet kifejeződése. A magyar nyelv nagyon jól szemlélteti, hogyan kapunk anyagi testet: ANYA által. Aki az anyagot megveti az megveti az ANYAi minőséget is, és aki az ANYAi minőséget megveti, az konfliktusba kerül saját, belső női részével is. Így a bennünk élő férfi és nő, mint princípiumok örök küzdelemben vannak egymással, és ez a tudatállapot: maga a májja. **Ahhoz, hogy a Kettő újra EGY lehessen, fel kell ismernünk az ANYAg szentségét, isteni minőségét és azt, hogy az ANYAg a Szellem leghűségesebb tükre,** amibe mind érzékszerveinkkel, mind érzékszerveinket meghaladó, valódi, szellemi látásunkkal betekintve, megláthatjuk önMAGunk VALÓdi Forrását, amiből az ANYAg is VAN, és amiből az ANYAgi világ valósága is ered.

A Test és az Egó

A test kárhoztatása és megvetése, gyűlölete, sajnos nem egy spirituális hagyomány súlyos vadhajtása. Ez elsősorban az ANYAgi minőség súlyos félreértelmezéseinek a következménye, másrészt például az eltorzított jézusi tanításokban a test és az egó sokszor ugyanazon fogalommal van jelölve, pontosabban az egó-én helyett a test fogalma van használatban, ami súlyos tévedések forrása. **Tisztáznunk kell, hogy a test az az Isteni Szentség megnyilvánulása, valóban a Lélek és a Szellem Temploma.** A probléma nem a testtel és a testek világával van, hanem a tudatlansággal, és a tudatlanságunk folytán a testre kapaszkodó egó-ének világával. Mit is jelent ez?

Vegyünk egy példát. Ha a testünk megbetegszik, általában nem önmagunkban keressük a betegségek okát, hanem külső körülményekben. Pedig már régen tudvalevő és egyre több bizonyíték létezik arra, hogy az emberi psziché miként képes megbetegíteni a testet. Azonban ha ezt nem ismerjük fel, akkor nem a testet megbetegítő mechanizmusokkal és azok leleplezésével fogunk foglalkozni, hanem a tükröt, azaz a testet kárhozzátjuk, ami semmi mást nem tesz, csak megmutatja tudatlanságunk következményeit. A kereszténység egyenesen kultuszt csinált a test kárhozzátásából és gyűlöletéből, teljesen félreértelmezve a valódi jézusi tanítások lényegét, amelyek megértése által végül maga a test is egészségessé válhatna.

A test önmagában nem más, mint az Önvaló egy tapasztalási módja. Az emberi test egy nagyon összetett valóság, amit az EGYetemes Tudat nyilvánít meg és az EGYetemes Lélek elevenít meg. Ez nagyon is valóságos megtapasztalást tesz lehetővé, és hiába próbáljuk ezt illúzióknak minősíteni, mert attól még nem fogunk megszabadulni a fájdalomtól, amit a testben érzünk. Ami nekünk emberi lényeknek a testtel kapcsolatban problémát okoz az az, hogy nem csak kellemes de kifejezetten kellemetlen tapasztalásokat is lehetővé tesz, és a fájdalom és a szenvedés olyan állapotba juttathat bennünket, amiben akár saját testünket is meggyűlölhethetjük. A pszichén keresztül, az érzékelés által olyannyira valóságossá válik számunkra a test – mint forma és mint érzékszervi kiterjesztés – hogy ez számunkra különleges megtapasztalások színhelye lesz. Ameddig a pozitívnak nevezett tapasztalások túltengenek, nem kárhozzátjuk a testet, csak akkor mikor már egyre inkább a negatív megtapasztalások kerülnek előtérbe. Ebből is látszik, hogy a test önmagában semmiért sem hibás, a testben tapasztaló Tudat és Lélek az, ami által minden tapasztalás azzá válik ami.

De miért fontos akkor a legtöbb spirituális hagyományban a „nem a test vagyok” felismerése, és mit is jelent ez valójában? Amikor az önMAGunkhoz visszavezető úton a **megkülönböztetés** eredményeit gyakoroljuk, úgy tudunk eljutni a mi teljességgel anyagtalan belső, szellemi és lelki MAGvunkhoz, hogy felismerjük: **mi akkor is létezőnk, akkor is vagyunk, ha nem rendelkezünk fizikai testtel.** Ebből azonban nem az kell következzen, hogy úgy juthatunk el az önMAGunkra ébredéshez, hogy „megöljük” a testünket, hanem úgy, hogy felismerjük annak valódi szerepét, valódi lényegét, ami az érzékszervi valóság különleges megtapasztalásában van. Az a tény, **hogy a Megnyilvánulatlan LÉT (az Önvaló) megnyilvánulhat és önMAGát tapasztalhatja, ez az ANYAgi potenciál és aspektus következtében lehetséges, és a Léleknek az érzékeket és érzékelést megelevenítő képességében: AZ ÉRZÉSnek.**

Ami miatt a létezésben az érzés és az érzékelés milyensége „torzul”, illuzórikussá válik az nem a test bűne, hanem mindez a testre kapaszkodó egó-én miatt jön létre. A jézusi terminológiában a test nem a fizikai testre vonatkoztatandó fogalom, hanem az egó-énre. Ezért nem a testtől kell megszabadulnunk, hanem a testünkre kapaszkodó, azt irányítani és uralni próbáló egó-éntől. Ennek az erőnek szükséges meglátnunk a ténykedését az emberi pszichében ahhoz, hogy felülemelkedhessünk ezen, és a test is virágozhasson végre az isteni rend részeként.

Mennyivel másként hangzana ez a mondás a fentiek tükrében: „A lélek az, a mi megelevenít, **az egó-én nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet.**” (Jn. 6. 63.) Mert **ha a test nem lenne, a testek világában Jézus egyetlen cselekedet sem hajthatott volna végre, ami tanúsíthatta volna a Lélek mindenhatóságát. A testhez való ragaszkodás** az ami a spirituális úton problémát jelent, nem a test létezésének a pusztá ténye. A testhez és a testi

dolgokhoz való „beteges” kötődés azonban az egó-én által jelenik meg, nem a test jelenti a probléma gyökerét ebben.

A test nem egy isteni hiba, vagy tévedés a teremtésben, hanem egy lehetőség, hogy a LÉLEK SZERETHESSEN, és a SZERetet és a SZERelem világa kibomolván az Önvalóban, ki- és beteljesedhessen.

„Odaát és ideát”

Végtelen félreértések tárháza, hogy miután mind az ANYAgot mind a testet sikeresen negatív fénybe állították a téves spirituális értelmezések, a boldogságot csakis egy test nélküli, anyagtalan világba számúzták. „Majd odaát minden jó lesz”. Ismerős ez a szlogen? Most itt még kicsit szenvedünk, még kicsit vezekelünk, még kicsit gyűlöljük az anyagot és a testet, de aztán ebből fakadóan automatikusan elnyerjük majd „odaát” az üdvösséget. De vajon tényleg ez lenne-e a lényeg? Egyáltalán létezik-e ez az „odaát” amire sok magyarázat hivatkozik, avagy minden „ideát” pontosabban idebenn van, és ezért ez nem valamikor és valahol, ekkor vagy akkor, imitt vagy amott ismerhető meg?

Az örök Szamádhí, a Móksa, a Nirvána, a Mennyeek országa azaz az üdvös boldogság egy tudatállapot, nem egy hely. Ezért nem szükséges sem az anyagi világtól való megszabadulás, sem az anyagtól való megszabadulás sem a testtől való megszabadulás. Attól a téves képzettől való megszabadulás szükséges csupán, hogy az üdvös boldogság bárminek is a függvénye, egy dolgot leszámítva, ez a feltétel a **tudatlanságunk fátylának a szétszakítása**, azaz valódi önMAGunk megismerése. A tévképzeteink, a saját egó-identitásunkhoz való ragaszkodás elengedése és felszámolása az egyetlen feltétele annak, hogy ITT és MOST bejuthassunk az üdvös boldogság honába. Az üdvösség nem egy bizonytalan, halál utáni állapot elérését jelenti, hanem ez mindig csak az örök JELEN-LÉTben valósulhat meg. Pontosabban eljutni az örök JELEN+LÉTbe, és megszilárdulni benne, mint örök természetünkben: ez az Üdvös Boldogság MAGva és lényege.

A spirituális egó

Az önMAGát kereső, önMAGát kutató Lélek önmagára találásának egyik legrejtettebb, ezerféle álarcot felölteni képes „ördöge”: a spirituális egónk. Ez, a különböző spirituális utakat járva mintegy észrevétlenül alakul ki az emberben, amikor egy spirituális úttal, tanítással ismerkedve, abban egyre inkább mélyülve, ezzel párhuzamosan egyfajta elkülönítő, felsőbbrendűségi érzés jelenik meg az emberben. Ez a spirituális egó születése, amikor vagyok én, a „megvilágosodott”, a tanok egyre bensőségesebb ismerője, az úton minden előírást, szabályt, gyakorlatot a tökélyre vinni óhajtó lélek, és vannak „mások”, a világiak, a „nem spirituálisok” – és még sorolhatnánk a jelzőket, amelyeket embertársainkra ráaggatunk, meg- és/vagy elítélve őket utunk eme szakaszának járása közben. Ezzel az a legnagyobb probléma, hogy **a valódi spirituális tanítások nem azt tanítják,**

hogy hogyan ítélkezzünk, és különböztessük meg magunkat embertársainktól, különböző absztrakt, „spirituális” kategóriák nevében, hanem hogy hogyan váljunk képessé a hamisnak az igaztól, a valótlannak a valóditól való megkülönböztetésére: önMAGunkban.

A spirituális egót sokszor maguk a tévesen értelmezett spirituális praxisok táplálják a legjobban az emberben, mert a megkülönböztetés isteni képességét nem a belső, hanem a külső világban alkalmazzák, így létrehozva egy még szubtilisabb, láthatatlanabb elkülönülést, ami a keresők, a spirituális utat járók, és más emberek és a világ között húzódik. Ez a jelenség remekül megfigyelhető a vallások, a különböző szekták, spirituális utak és közösségek követőinél éppúgy, mint „magányos farkasoknál” is, akik egyébként a legnagyobb „jó” igyekezetében teszik azt, amit tesznek. Saját tapasztalatból írom ezeket, senkit sem akarok elítélni amiatt, ha beleesik ebbe a csapdába, mert meglátásom szerint a spirituális utakat járva, ez a csapda, szinte kivétel nélkül, minden úton elkerülhetetlen. Hogyan lehet akkor kikecmeregni belőle?

Annak a felismerésével, hogy minden valódi, spirituálisnak nevezhető út, az önMAGunkra való visszaemlékezés során nem az egónak egy újabb, „spirituális dimenzióval” való kiterjesztését jelenti, hanem az egó-én teljes átvilágítását a Tudat és a Lélek fÉNyével. Ezt követően történhet csak meg, hogy a kereső lassan, fokozatosan, saját egója világa felé emelkedhet, tudatossá válva mindazon tapasztalatokra, amelyeket a saját, spirituális egója kapcsán is gyűjtött, gyűjthetett a létezésben.

Az ARAny közÉP ÚT

Az Arany Középút nem langyosságot jelent. Az Arany Középút az, amikor egy Lélek a létezés mindkét végétét, mindkét szélsőségét megtapasztalva végül eljut arra a felismerésre, hogy minden amit megtapasztalt és tapasztalhat, az a nagy EGÉSZ, az Önvaló által van és létezhet. Ha csak a Fény világát akarjuk, az Árnyék világa egyre erősebb lesz. Minél mélyebbre megyünk az Árnyék világában, annál jobban megérthetjük később, hogy az a Fény által volt lehetséges. Amikor megértjük, hogy a megnyilvánult VALÓság, a kettősségek világaként EGYetlen Forrásból ered, akkor megértjük, hogy a megkülönböztetés képessége többé nem ítélkezést jelent. Ekkor megérthetjük hogy az ARAny közÉP ÚT, az ***egó-énünk***től megtisztult, VALÓdi Isteni SZERetet.

Az egó-ének világában létezik a tudatlanság és annak számtalan fájdalmas következménye. Aki az Arany Középútra rátalált immár nem tagadja ezt, mert felismerte, hogy a tudatlanságnak egyetlen valódi gyógySZERe, mindig is ott volt önMAGa Szívében. Így már nem köti a tudatlanság világa többé semmihez sem. ***Amikor a Szív megtisztul az egó-én tudatlanságától, akkor felragyog benne a valódi, feltétel nélküli SZERetet.*** Akkor a Szívben felragyog az Isteni SZERetet és SZERelem SZÍV+ÁR+ványa. Ez a valódi emlékezés önMAGunkra, önMAGunk legbenső Lényegében. Ez az az Élő Szentély, ahová minden út törekszik, de egyetlen út sem vezet, mert végül rádöbbenünk, hogy az Út is MAGunk vagyunk, ami a létezés végtelen világain át vezet. **Az Igazság és az Élet a Tudat és a Lélek, a Test és az Út: EGY. Felismerni mindezt: SZERetet, élni mindezt: SZERelem.**

Végszó

A magyar nyelvben az **arany** szó különleges tartalmakat rejt:

AR, ÁR
ARA, ÁRA
ARANY, ARÁNY

A mérték, a menyasszony, valami értéke, az arany és az arány. Ez egy misztikus fogalmi csokor, amit rábízok mindenkiére, hogy maga ízlelgesse. Amikor mindezen fogalmak egyensúlyba kerülnek a tudatban a Szív tiszta látásában, akkor minden arany (az isteni szimbóluma) arányba kerül önMAGával és önMAGunkban. Ekkor rádöbbenünk, hogy a valódi dolgoknak nincs megfizethető ára, mert a létezésben minden ajándék. Megtaláljuk szívünkben az igazi ARÁT, azaz Menyasszonyt, a Mennyei Asszonyát, azaz A LELKET.

Csak a LÉLEKben tud egyedül kiteljesedni a valódi SZERetet és SZERelem, ami a Tiszta Tudatnak örök FÉNYt ad, örök ragyogást, harmóniát, békességet és múlhatatlan boldogságot. **A Tudat és Lélek násza: az ARAny közÉP+ÚT.** Ez az Önvaló örök Boldogsága, ami világokat teremt és világokon át vezet önMAGunkban, Mind+ÉN+Kiben.

Összegzés

- Az **Arany Középút** nem semlegességet vagy langyosságot jelent, hanem annak felismerését, hogy a létezés minden tapasztalata – fény és árnyék, test és szellem, anyag és tudat – **egyetlen Forrásból ered**, és egymástól elválaszthatatlan.
- A valódi probléma nem a kettősség világa, hanem az **egó polarizáló tekintete**, amely kisarkítja a valóságot, és elválasztottságként éli meg azt. A máj nem maga a világ, hanem a világ torz tükrözése az elkülönült tudat szemén át.
- Az **ANYAg** nem tisztátalan, hanem az isteni Önvaló szent megnyilvánulása – az anyagi világban a Szellem és a Lélek tapasztalja önMAGát. A test sem ellenség, hanem templom, amelyben a Lélek a szeretetet és az érzést, az érzékelést kibontakoztathatja. Nem a testtől, hanem a testbe kapaszkodó **egó-éntől** kell megszabadulnunk.
- Az „odaát” sem egy hely, hanem **tudatállapot**: az örök jelenlét, amely most és itt is megélhető, amikor lehull a tudatlanság fátyla.
- Az egyik legveszedelmesebb akadály a **spirituális egó**, amely felsőbbrendűséget, elkülönülést szül a „világiakkal” szemben. Az Arany Középút ezzel szemben a belső megkülönböztetés tiszta fényét jelenti: a valótlan az igaztól önMAGunkban különválasztani.

- Végül: az Arany Középút a szív megtisztulásában ragyog fel, ahol megszületik a **feltétel nélküli SZERetet**, és a Lélek és a Tudat násza egyesíti a kettőt az EGYesEGYetlenben. Ez a közép nem kompromisszum, hanem a Teljesség megtapasztalása – az a felismerés, hogy **az Út is MAGunk vagyunk**.

A kiadványról

A mű szerzője és kiadója

egy+én - transzmEnta kiadó – 2025. szeptember 29.

© AZ ARAny közÉP ÚT | Legfrissebb elektronikus változat: **2025-09-29**

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.